



ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Πουλάκι, πού κελάϊδησες στοῦ χρόνου τὸ γιορτάσι,
Σὲ περιμένει ἡ ἀγάπη σου στὴ μαγεμένη Αὐγούλα,
Στοὺς ἀνθισμένους κλώνους τῆς ἡ ἀμυγδαλιὰ - νυφούλα,
Καὶ στὴ γλυκειὰ τῆς ἀγκαλιὰ ἡ μυρωμένη πλάση.

Διαβάτη, πού τραγούδησες κάθε χαρὰ καὶ θλίψη,
Σὲ περιμένει ἡ ἄγνωρη Μοίρα καινούριου πόνου,
Κι' ἂν λύγισαν τὰ πόδια σου στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου,
Ἡ ἀγάπη σου δὲ λύγισε κι' οὔτε ποτὲ θὰ λείψη.

Πιότερο ἂπ' ὄλα ἡ θύμηση τρανεύει τὸν καημό μας,
Παρὰ τὰ χρόνια πὸν περνοῦν καὶ δὲν ξαναγουρίζουν·
Πιότερο ἂπ' ὄλα ἡ θύμηση φέρνει πρὸς τὸ χαμό μας,

Παρὰ οἱ ψυχὲς πὸν καρτεροῦν καὶ μᾶς καλωσορίζουν.
Εἶνε ἡ ζωὴ μας ὄνειρο μὲς τ'ἄπειρο χαμένο,
Καὶ τὸ τραγούδι τῆς Ζωῆς εἶνε τὸ πιὸ θλιμμένο.